

καὶ ἔς τὸ πλευρό μου ξέγνοιαστα καὶ φροντισμένα
ὁμάδι
τὸ μεστωμένο ἀνάστημα μισόγειρες κ' ἐσὺ
Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

γλυκανασαίνω Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 85.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. ἀ ν α σ α ἰ ν ω.
Ἀναπνέω κατὰ τρόπον οἶνει γλυκύν, εὐχάριστον: Ποίημ.
Μέσα του ρυάζεται ἄγγελος ποῦ κεραυνώθη,
κι ὅλοι γλυκανασαίνουνε τ' Ἀπρίλη οἱ κῆποι.

γλυκανασασμός ὁ, Μ. Τσιριμῶκ., Σονέττ., 53 καὶ 66.
ἹΩρες δειλιν., 68.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. ἀ ν α σ α σ μ ὁ ς.
Ἡ μετ' εὐχαριστήσεως, μετὰ γλυκύτητος οἶνει γινόμενη
ἀναπνοή ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κ' εἶναι ἡ λαλιά της τ' ἀηδονιοῦ τὸ ἐρωτικό τραγούδι
καὶ τ' ἀβρό φῶς τὸ πνεῦμα της, ὁ γλυκανασασμός της
τ' ἀγέρι τὸ δροσόβολο
Μ. Τσιριμῶκ., Σονέττ., ἐνθ' ἄν.

γλυκανασηκώνω ἐνιαχ. γλυκανασηκώνου Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. ἀ ν α σ η κ ὠ ν ω.
Ἀνασηκώνω, ἀνεγείρω τι με τρόπον ἥπιον, οἶνει γλυκύν,
τρυφερόν: ἹΑσμ.
Χρῶσω, γλυκανασήκων τα, γεῖρι τα κατ' ἱμένα
(ἐνν. τὰ μάτια).

γλυκαναστενάζω Γ. Ψυχάρ., Ταξίδι³, 160 — Λεξ.
Δημητρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. ἀ ν α σ τ ε ν ἄ ζ ω.
Ἀναστενάζω με γλυκύτητα, ἡπίως, μεταφ. ἐνθ' ἄν.:
Τὰ δέντρα... τὰ λουλούδια... τὸ χόρτο ποῦ χαίρεται νὰ
σᾶς βλέπη κι ὁ ἀέρας αὐτὸς ποῦ γλυκαναστενάζει ἔς τὰ
κλαδιά Γ. Ψυχάρ. ἐνθ' ἄν.

γλυκανατριχίλα ἡ, Ν. Ἑστ. 19 (1935), 74.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. ἀ ν α τ ρ ι χ ἰ λ α.
Φρικίασις, ἀ ν α τ ρ ι χ ἰ λ α ἡ ὁποία συνοδεύεται ἀπὸ
αἰσθημα γλυκύτητος, ἡδονῆς: Ποίημ.

Ἵς τὴ σκεφτικὴ τὴ γύμνια τους ἀφῆσαν τὰ κλαδιά
καὶ πνίξανε ἔς τὸ ρέμα σου τὴ γλυκανατριχίλα
τῆς φύσης ποῦ μαράθηκε μόνο γιὰ μιὰ βραδιά.

γλυκανθίζω ἐνιαχ. Μετοχ. γλυκανθισμένος Κ. Πα-
λαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 177.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. ἀ ν θ ἰ ζ ω.
Ἀνθίζω κατὰ τρόπον γλυκύν, ἥπιον, εἰς μεταφ. σημ.:
Ποίημ.

Κ' εἶναι γυμνὸς καὶ ὁλάνοιχτος καὶ μοναχὰ στολίδι
κρατάει τὰ βοῦρλα ἀγκαθερά καὶ τὰ γυροβολίδια
καὶ τὰ ἡλιογέρματα πλατιά ἔς τὸ βυσσινὶ πνιμένα
καὶ σὲ γυναίκεα στόματα τὰ πιὸ γλυκανθισμένα.

γλυκανίσκω Κύπρ. (Καλοπαναγ. Μουτουλ. Πεδουλ.
Πρόδρομ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ α ἰ ν ω διὰ τοῦ ἀορ. ἐ γ λ υ κ α ν α
καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί σ κ ω.

1) Γ λ υ κ α ἰ ν ω 1, ἐνθ' ἄν.: Ἐν γλυκανίσκει με τίποτε
τοῦ'ν τὸ φαῖν Κύπρ. 2) Ἐπὶ καιρικῆς καταστάσεως, βελ-

τιοῦμαι ἐνθ' ἄν.: Ὡσπου πάει, γλυκανίσκει ὁ τζαιρός Πε-
δουλ. Συνών. κ α λ ο σ υ ν ρ ε ὕ ω, μ α λ α κ ὠ ν ω, π ρ α γ α -
λ ῖ ἰ ἄ ζ ω.

γλυκαννησᾶτος ἐπιθ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ἄ ν ν η σ ο καὶ τῆς παραγωγ. κατλ.
-ᾶ τ ο ς. Ἡ λ. καὶ εἰς ἱατροσόφ. τοῦ 16ου αἱ. Βλ. εἰς Ἀ-
θηνᾶν 43 (1931), 151.

Ὁ περιέχων γλυκάννησον: Μαστίχα γλυκαννησάτη.

γλυκάννησο τό, γλυκάννησον Κύπρ. γλυκάννησο κοιν.
καὶ Πόντ. (Τραπ.) γλυκάνῃ'σον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γλυκάν-
νησε Τσακων. (Μελαν. κ.ά.) γλυκάννητσο Κάρπ. Κάσ. Πε-
λοπν. (Τριφυλ.) γλυκάνῃ'τσου Μακεδ. (Γήλοφ. Κοζ.) Σάμ.
γλυκάνῃ'τςου Μακεδ. (Βόιον Σιτοχ.) γλυκάννηθο Πελοπν.
(Λακων.) γλυκάννηθου Μακεδ. γλυκάνῃ'θου Ἄνδρ. (Κόρθ.)
γλυκάννηθ-θο Χίος γλυκάννησος ὁ, ἐνιαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)
γλυκάννησους Κύπρ. γλυκάννηζους Λυκ. (Λιβύσσ.) γλυ-
κάνῃ'τσους Μακεδ. (Βελβ.) γλυκάνῃ'τςους Μακεδ. (Βλάστ.
Γρεβ. Κοζ.)

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐς. γ λ υ κ ἄ ν ν η σ ο ν. Βλ. Γ. Χατζιδ.,
MNE 2,602, 605. Παραδίδονται ὡσάύτως αἱ γραφαὶ γ λ υ -
κ ἄ ν ι σ ο ν καὶ γ λ υ κ ἄ ν η σ ο ν. Οἱ τύπ. γ λ υ κ ἄ ν -
ν η θ ο - γ λ υ κ ἄ ν ν η θ - θ ο ἐκ τῶν γ λ υ κ ἄ ν ν η σ ο
καὶ ἄ ν ν η θ ο.

1) Τὸ φυτὸν Ἄννησον τὸ κοινὸν (Pimpinella anisum) τῆς
οἰκογ. τῶν Σκιαδιοφόρων (Umbelliferae) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύ-
πρ. Λέσβ. Μακεδ. (Βόιον Γήλοφ.) Μέγαρ. Παζ. Πελοπν.
(Μεσσην.) Ρόδ. Σίφν. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Χίος—Π. Γεν-
ναδ., Λεξικ. φυτολογ., 125— Λεξ. Βάνγ. Πόππλετ. Αἰν. Βυζ.
Βλαστ. 476 Πρω. Δημητρ.: Ἦτα μιὰ γυναῖκα τσαὶ τὴν ἐλέ-
αν Κλωστρου τσαὶ ξεχορτάριαιζεν γλυκάννηθ-θο Χίος. Ἐ-
καταγινότανι ἔς τὸ γλυκάννησο καὶ τ' ἀμπέλια (ἡσχολεῖτο με
τὴν καλλιέργειαν τοῦ γλυκαννήσου καὶ τῶν ἀμπελιῶν) Ἰων.
(Κάτω Παναγ.) Ἄ βάλουμι γιαδὶς μαστίχα γλυκάνῃ'σον, θὰ
κάνουμι οὐζον Σάμ. Τὸ γλυκάννησε ἔρι μοσκοβοοῦντα (τὸ
γλυκάννησο μοσκοβολάει) Μέλαν. || ἹΑσμ.

Βασιλικούδα μου ψιντρή κι ἀνθὲ τοῦ γλυκαννήσου,
τὸ πλάσμα θανατώνεις το με τὸ γλυκὲν τὸ δειν σου
(ψιντρός = λεπτός) Κύπρ. Συνών. ἀ ν α σ ὁ ν ι. β) Κατὰ
συνεκδ., ὁ σπόρος τοῦ ἀνωτέρω φυτοῦ κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.)
Τσακων. (Μέλαν.): Τὸ ψωμί με γλυκάννησο δέν τ' ἀρέσει
σύννηθ. Τὸ οὐζο - ἡ μαστίχα ἔχει πολὺ γλυκάννησο σύννηθ.
Φέρε μου λίγο γλυκάννησο νὰ ρίξω ἔς τὰ σπερνά (=κόλυβα)
Πελοπν. (Τριφυλ.) Αὐτὴ ἡ ρακή ἔχει λίγο γλυκάνῃ'τσου Μα-
κεδ. (Κοζ.) Μὴ βάλ'ς πολὺ γλυκάνῃ'τσου ἔς τὴ ρακή, γιὰτ'
ἀσπρίζ' αὐτόθ. 2) Τὰ σπέρματα τοῦ φυτοῦ Μάραθον τὸ κοι-
νὸν (Foeniculum vulgare) τῆς οἰκογ. τῶν Σκιαδιοφόρων
(Umbelliferae) Θεσσ. (Κρυόβρ. κ.ά.) Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.):
Νὰ μᾶς'ς κι λίγον γλυκάνῃ'σον νὰ τ' βάλουμ' ἔς τοῦ ρακὶ
Κρυόβρ. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. γλυκάννησο τοῦ βουνοῦ αὐτὸ τοῦτο
τὸ ἀνωτέρω φυτὸν Μάραθον τὸ κοινὸν Μέγαρ.

γλυκαννησόκαρπος ὁ, Κρήτ. (Ρέθυμν.)

Ἐκ τῶν οὐς. γ λ υ κ ἄ ν ν η σ ο καὶ κ α ρ π ὁ ς.
Τὰ σπέρματα τοῦ φυτοῦ Μάραθον τὸ κοινὸν (Foenicu-
lum vulgare) τῆς οἰκογ. τῶν Σκιαδιοφόρων (Umbelliferae).

γλυκαννησόλαδο τό, Κρήτ. γλυκάνῃ'σόλαδου Σάμ.

Ἐκ τῶν οὐς. γ λ υ κ ἄ ν ν η σ ο καὶ λ ἄ δ ι.
Ἐλαιον τὸ ὁποῖον προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀπόσταξιν σπερ-
μάτου μαράθου ἐνθ' ἄν.

